

לע"נ
נתנאל בן
ציפורה
ושלמה
רפאל בן
אסתר
ת.נ.צ.ב.ה.

גליון
424

פרשת צו תשפ"ב

זאת תורת העֶלְהָה הוא העֶלְהָה (הב)

הרבי חי"ך והחל לתאר: "בזמן בית המקדש, כשהיו הכהנים מקריבים את הקרבנות, היתה שמחה גדולה בשמים, שמחה שאי אפשר לתארה במילים... המלאכים היו מביטים בעבודת הקרבנות, המתינו בתשוקה וציפיה רבה לרגע בו יקריבו את הקרבנות, התרגשו ממש וחיכו שיגיעו כבר הקרבנות האהובים של בני ישראל שמעוררים כה הרבה שמחה בשמים ומאפשרים להשפיע רוב שפע וברכה בעולם..."

הרבי תיאר את עבודת הקרבנות בחי"ך רחב ובשמחה עצומה, נוטל את הילד המקשיב אל תוך היכל בית המקדש, שמח על ניחוח הקרבן המוקרב באותה שעה... ואז, חיכו של הרבי נמוג לפתע... פניו התכסו בדוק של עצב, עיניו המאירות חשכו קמעא, דמעות רותחות החלו להתגלגל במורד לחייו... ובקול שקט הוסיף ואמר: "אבל אתה יודע, בית המקדש נחרב, אין לנו כבר את האפשרות להקריב קרבנות. איבדנו את היכולת להקריב את קרבן התמיד מדי בוקר..." הרבי נאנח, וחזר ואמר תוך שהוא פורץ בבכי: "אוי, בית המקדש נחרב, ואין לנו כבר קרבנות..."

"אבל אז", - שב הרבי ואמר, "השם נתן לנו את התפילות ובראשן פרשת הקרבנות. ובכל בוקר עומדים המלאכים, ממתינים ומצפים שילד יהודי יתחיל להתפלל, יגש לומר את פרשת הקרבנות. המלאכים נרגשים, שמחים על כל מילה שהילד היהודי מוציא מפיו, הם רצים לחטוף כל מילה מפיו, כי כל מילה משמחת אותם בשמים, כל מילה שלך מרגשת אותם מחדש, בכל מילה שאנו אומרים - המלאכים מרגישים כאילו הקרבנו את הקרבנות!"

שוב הנמיך הרבי את קולו, והוסיף: "נו, תתאר לעצמך מה גודל האכזבה בשמים, כאשר המלאכים שהמתינו וציפו, חיכו וייחלו, מצטערים לגלות שהיהודי לא אמר את סדר הקרבנות... הן הם כל כך ציפו לשמוע את פרשת הקרבנות, כל כך ייחלו להאזין לפסוקים הללו, כמה גדול צערם, כמה נוקב כאבם..."

הרבי סיים, וצבט בחביבות על לחיו של הילד. ומעיד הרב יעקובזון: "מאז ועד היום, עברו שנים רבות, אך דברי הרבי נותרו חרוטים וחקוקים בלבי, עד שאינני מסוגל לחשוב לדלג על אמירת הקרבנות... הרבי צייר את אמירתן בשפה כה ציורית ואהובה, הבנתי כמה אני משמח בשמים והרגשתי מה אני יכול לפעול באמירת הקרבנות, ואיני מסוגל לוותר!"

אנו קוראים בשבועות אלה את ספר 'ויקרא'. הספר המבאר ומפרט את עבודת הקרבנות שהוקרבו במשכן ולאחר מכן בבית המקדש. מאז שחרב ביהמ"ק כבר קרוב לאלפיים שנה שהקרבנות אינם קרבים ולכאורה אין לנו היאך להתכפר. אמנם הושע הנביא התנבא ואמר (הושע יד, ג) 'ונשלמה פרים שפתינו' ומבארים חז"ל שבזה הוא גילה לנו שגם כיום יש אפשרות להתכפר. וזאת כשיהודי אומר את פסוקי התורה המפרטים את עבודת הקרבנות, שאז נחשב לו כאילו עומד הוא במקדש ומקריב קרבנות אלו ומתכפר בהם. ומוסיף ומגלה לנו רשב"י (זוה"ק וירא) ש'כל המזכיר בפיו ענין קרבנות וההקרבה, ברית כרותה היא שאלו המלאכים המזכירים עוונותיו להרע, אינם יכולים לעשות לו רק טוב!'.

* * *

את המעשה הבא, מספר המחנך הנודע הרב **יחיאל יעקובזון** שליט"א בהרצאותיו, עדות אישית מפיו כגיבור המעשה: שעת בוקר מוקדמת, בשכונת בית וגן בירושלים, המתעוררת לאיטה מתרדמת הלילה. קרני שמש ראשונות החלו להפציע, בשעה שמשכימי קום החלו באים בשעריו של בית הכנסת 'אמשינוב' שבשכונה, מצטרפים למנינים השונים. ביניהם, כמנצח על מלאכה, סובב והולך הרה"ק רבי **מאיר'ל מאמשינוב** זי"ע, מוודא כי המנינים יוצאים לדרך כראוי...

הרב יעקובזון מספר, כי באחד הימים, כשהיה ילד צעיר, קרא לו הרבי וביקש לשמעו מברך את ברכות השחר, ולענות אמן אחריו. הילד נענה ברצון, וכשסיים את ברכות השחר, רצה להתחיל להתפלל. בדרך כלל השתדל להספיק לומר קרבנות מדי בוקר לפני התפילה, אך לא תמיד - הכל לפי השעה... אלא שאז קרא לו הרבי לחדר צדדי, "בוא, אגלה לך סוד מהשמיים..."

הילד נרגש, הן לא בכל יום קורא הרבי לילד ומבקש לשוחח עמו, לספר לו סוד שמימי...

"צדיק", אמר לו הרבי, "הבה ואספר לך, את המתרחש ממש מעלינו, כשילד נכנס לבית הכנסת ומתחיל להתפלל..."

היה זה בחול המועד סוכות, שנת תרצ"א. אל ביתו של מרן ה'חפץ חיים' זצ"ל בראדין נקבצו מספר מועט של אנשים, שבאו לקבל פני רבם ברגל. אחד מהם היה הרב ברויער, שבמאמץ לא קל הצליח להגיע לראדין באחד מלילות חול המועד והמתין בציפיה דרוכה לשעת בוקר, מתי יזכה לראות את פני הכהן הגדול מאחיו, רבן של כל בני הגולה, נכנס לתפילת שחרית בבית המדרש הקטן שבסלון ביתו, ואולי אף יזכה להתברך מפיו אחרי התפילה...

כחמישה עשר איש התכנסו בבית המדרש המאולתר שבסלון הבית, ובשעה היעודה החלו בתפילה על הסדר, כשה'חפץ חיים' עדיין לא בא בקהלם. רק כשעמדו בעיצומה של אמירת הקרבנות החל רחש בקהל, ולפתע נפתחה הדלת, ובפתח עמד גדול הדור ורבן של ישראל, ה'חפץ חיים' זצ"ל...

דמותו המופלאה נראתה בחלל הדלת, עטוף בטלית ומעוטר בתפילין כמנהג בני חו"ל בחולו של מועד, ומראהו כמלאך אלוקים. בכניסתו לבית הכנסת, להפתעת הכל לא עשה את דרכו למקומו בכותל המזרח, אלא פנה לכיוון מרכז החדר, אל הבימה עליה יקראו את קריאת התורה... עתה, היו הנוכחים מופתעים. מדוע לא פונה ה'חפץ חיים' למקומו? מדוע הוא מתעכב והולך לעבר מרכז החדר?

תמיהתם גברה בלי גבול, כשה'חפץ חיים' לא הסתפק בכך, אלא היסה את הקהל כרוצה לומר דבר מה. עתה היו כולם במתח רב - איזו דרשה מבקש רבן של ישראל לומר דווקא עכשיו?

"מורי ורבותי!", פתח ה'חפץ חיים' ואמר כאילו הוא מדבר בפני קהל רב, "היות שנכנסתי עכשיו, אני מבקש שלא תחשדו אותי שדילגתי על אמירת הקרבנות. כבר השכמתי בשעת בוקר מוקדמת ואמרתי את פרשת הקרבנות, ולפיכך אצטרף לתפילתכם רק בעוד מספר דקות!"

ה'חפץ חיים' סיים את דבריו, ופנה למקומו בכותל המזרח. וכל העם שמעו וייראו...

הסיפור הנ"ל, המובא בספר 'שיח אליעזר', מתאר עדות אישית ממפגש מרגש עם רבן של ישראל. לנו, נותרים הדברים מאירים באור בזהב: ה'חפץ חיים', גדול הדור הבלתי מעורער, קשיש מופלג בן תשעים ואחת, מחבר הספרים 'משנה ברורה', 'חפץ חיים', 'שמירת הלשון' ועוד - ספרים שהתקבלו בכל תפוצות ישראל והכתירו אותו כפוסק ההלכה הגדול בדור האחרון - ועדיין הוא נזקק לתרץ את עצמו, למנוע מאחרים - גם אם זה קהל מצומצם שרובם בני משפחתו - מלחשוד בו שאיננו אומר קרבנות!

* * *

היה זה בשנת תשמ"ו. מודעות ענק קידמו את פני העוברים ושבים ברחובות ירושלים, מודעות גדולות בכל הצורות

והגוונים. כל העובר לצידן לא יכול היה להתעלם מהמודעות הענקיות, רבים עמדו וקראו אותן מופתעים, מנסים להבין מה עומד מאחוריהן...

'כל הרוצה לזכות ב- 000,50 שקלים' נכתב באותיות קידוש לבנה, 'נא ישלח מקורות ומראי מקומות להיתר הלכתי המוותר על אמירת סדר הקרבנות מדי יום. את המקורות נא לשלוח לת"ד 5152 ירושלים'.

כל המביטים במודעות, הרימו גבה בתמיהה. מיהו המדביק האלמוני, ומה מטרתו במודעות אלה. איזה גביר מפורסם מצא לעצמו דרך לחלק את ממונו באופן כה מקורי? חובבי חידות ואוהבי זכיות, החלו לנסות את מזלם בפיצוח החידה...

מי שעמד מאחורי המודעות, כאן המקום לגלות, הוא הרה"ח רבי נפתלי גרינבוים שליט"א מירושלים שסיפר לנו את הסוד מאחורי הפרסום. הרב גרינבוים חפץ להחדיר בתודעת הציבור עד כמה חשוב לומר את סדר הקרבנות בלי לוותר או לדלג מסדר התפילה, ומצא לעצמו דרך נאה לעשות זאת... מדי יום הזדרז להגיע לתיבת הדואר, עוקב אחרי התגובות...

בין המכתבים, היה גם מכתב מקורי במיוחד. בראשו כתוב כך: "בזכות המודעות שפרסמתם, כבר זמן רב שאני מקפיד על אמירת הקרבנות מדי יום, מקדים לבוא לפני הזמן, משתדל במסירות שלא לוותר על אמירת הקרבנות כל יום! אם תשאל למה - הבה ואספר לך..."

וכאן, מתאר הכותב השתלשלות עניינים מרתקת במיוחד: "אני מצוי במצוקה כלכלית", כתב הלה, "וחשבתי כי הנה נמצאה הדרך להרויח 50,000 שקל ללא מאמץ... מכיוון שאינני גאון גדול, החלטתי לפנות למישהו שהוא דווקא כן גאון גדול ומפורסם, ופניתי אל הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצוק"ל".

"נכנסתי אליו", ממשיך הכותב ומתאר, "וסיפרתי לרב כי אני מצוי במצוקה כלכלית, על כתפיי רובצים חובות עתק, ומצאתי הזדמנות נאה לפתור חלק מבעיותי הכלכליות".

"הן הרב גאון גדול", אמרתי לרב אלישיב, "אולי יעשה עמי חסד ויגלה לי כמה מקורות נאים לדלג על אמירת הקרבנות. יש לי את הדרך להרויח מהמידע הזה... 50,000 שקלים".

"הרב אלישיב הביט בי מופתע", הוא ממשיך וכותב במכתבו, "הרהר קלות והשיב מיד: 'האמן לי, אין מקור לכך, זה חלק בלתי נפרד מסדר התפילה, בוודאי שאין מקום לדלג עליו...'. 'אדרבה', הוסיף הרב אלישיב בחיור, 'אם תמצא מקור כזה, נא הואל לעדכן אותי. לפעמים אני זקוק לאותם רגעים, והיתר לדלג על אמירת הקרבנות יכול להועיל'..."

אומרים קרבנות וממשיכים בסדר התפילה, כדי שיתקבלו כל תפילותינו ברחמים וברצון! [מתוך 'פניני פרשת השבוע']

הוא העלה על מוקדה (ו, ב)

כל המתגאה אינו נידון אלא באש, שנאמר 'היא העולה' מי שמתגאה סופו יהיה 'על מוקדה' שנידון באש (ילקו"ש)

הגאוה מסוכנת, שורפת היא את הנשמה מבפנים, יש ליזהר ולברוח ממנה כמפני אש.

* * *

שח הרב הגאון ר' שמעון רוזובסקי זצ"ל, אב"ד דאיישישוק: "בשנת תרפ"ה, כשהחליט רבינו ה'חפץ חיים' לעלות לארץ ישראל, בא לעירנו איישישוק, אשר למד בה שמונים שנה קודם לכן, והיתה חביבה עליו כל ימיו, כדי להיפרד מכל תושבי המקום. בהגיע הידיעה על דבר בואו של הצדיק, יצאתי עם כל אנשי העיר מחוץ לתחום, כדי לקבל את פניו של גדול וצדיק הדור בכבוד ובהדר כיאות. כאשר הבחין בי הח"ח, ביקש ממני לעלות ולהיכנס לתוך העגלה שלו. כשנכנסתי כבקשתו מצאתי יושב ובוכה בדמעות. שאלתי "רבי! מדוע הוא בוכה?", והשיב לי: "על הכבוד הרב שאתם חולקים לי, שאינני ראוי לזה!". והביא את דברי הירושלמי האומר, שאם חולקים כבוד לאחד עבור שתי מסכתות שהוא יודע, ולמעשה האמת שהוא יודע רק מסכת אחת, עליו להודיע ולגלות את האמת שהוא יודע רק מסכת אחת. כמובן שניסיתי להרגיעו ולשדלו בדברים אך ללא הועיל, דעתו לא נתקררה כשהוא טוען שאין הכבוד הזה ראוי לו.

כשראיתו בכך אמרתי לו: "הנה מבקשים אנו בברכת החודש 'ותיתן לנו חיים של עושר וכבוד' ולכאורה יפלא עד מאוד, הלא מן הכבוד אנו צריכים לברוח כמטחוי קשת, ואיך א"כ מבקשים אנו חיים של כבוד? אך העניין הוא, שאנו מוסיפים תיכף ומיד 'חיים שתהא בנו אהבת תורה ויראת שמים', כלומר, מה שאנו מבקשים חיים של כבוד, הוא כדי שתתרבה בנו אהבת תורה ויראת שמים, וכמובן בחז"ל בירושלמי שמתוך הכבוד שמחלקים לתלמידי חכמים, נוספת אהבת תורה ויראת שמים בעולם", ובכן המשכתי לומר אל הח"ח: "על רבינו מעתה לשמוח ולא לבכות, שכן מתוך הכבוד שאנו מחלקים לו, תתווסף אהבת תורה ויראת שמים!". כששמע הח"ח כך נחה דעתו והפסיק לבכות ונראה על פניו הטהורות קרן אור של שמחה.

[מתוך 'מאיר עיני ישראל']

סיפר הגאון רבי יצחק ידידה פרנקל זצ"ל, שבבחרותו כשלמד בורשא, נפוצה השמועה כי מרנא ה'חפץ חיים' זיע"א מתעתד לבא לעיר, והתמלא רצון עז לזכות לראותו מקרוב ולהקביל פניו. ביום בואו, יצאה כל ורשא היהודית על רבבות תושביה לחלוק את הכבוד הראוי לגדול הדור, הדוחק היה עצום והצפיפות נוראה, "אבל ייחלתי בכל ליבי

הרב גרינבוים קרא את המכתב, ולא האמין למראה עיניו. הנה כי כן, גם גדול הדור הסכים על ידו, כי הקרבנות הם חלק מהתפילה, ועד כמה יש להקפיד לאומרם מדי יום! מתברר, כי אמירת הקרבנות היא לא רק מעלה רוחנית יתירה, אלא חובה הלכתית שאין בה פשרות. הבה נתחזק באמירת הקרבנות מדי יום, נתחיל את התפילה כמה דקות מוקדם יותר כדי לזכות באמירת סדר הקרבנות בכוונה וכראוי!.

* * *

אל כ"ק האדמו"ר מבוניאן שליט"א נכנס בחור צעיר, והחל משיח את אשר על לבו. לאחר שיחה קצרה, שאלו הרבי: "האם אתה אומר את פרשת הקרבנות מדי בוקר?"

"כן", השיב הנער, "אלא שלא תמיד אני מספיק לאומרם לפני התפילה, לא פעם אני מתפלל תחילה ורק אחר כך, בשעת פנאי, אני משלים את אמירת הקרבנות..."

חיך הרבי ושאל, כביכול שלא מן הענין: "מה מספר הטלפון בביתך?"

מופתע מעצם השאלה, השיב הבחור בפשטות: "682541" ניגש הרבי למכשיר הטלפון וחייג.

"המספר אליו הגעתם איננו מחובר" - אומר לו הרבי, "האם אתה בטוח שזה המספר הנכון?"

"כן, אני בטוח", השיב הבחור, "682541". חזר הרבי וחייג, אך שוב קיבל צליל צורמני מעבר לשפופרת.

"אינני מבין", אמר הרבי בחיך, "הן אני מחייג את המספר שאמרת, מדוע אינני מגיע ליעד?"

שוב חייג הרבי, תוך הוא אומר את הספרות בקול בזו אחר זו: "145286" ושוב נשמע צליל צורמני, והרבי הביט בתמיהה בבחור העומד מולו.

אך הנער הבין עתה את התקלה, ואמר בפשטות: "סליחה", השיב הנער, "אך הרבי חייג את המספר הפוך, מהסוף להתחלה. ככה זה לא עובד..."

השיב לו הרבי בחיך: "אה, דברי טעם אתה אומר, זה לא עובד הפוך, יש לחייג את המספרים בסדרם הנכון כדי להגיע ליעד המבוקש... נו... ואת התפילה כן אפשר להתפלל מהסוף להתחלה? גם התפילה - כדי שהיא תפעל את פעולתה כראוי - יש להתפלל בסדר הנכון, קרבנות ואחר כך התפילה..."

סיפור זה הביא המשפיע הגה"צ רבי אהרן טויסיג שליט"א, המכיר את הסיפור ממקור ראשון. המסר ממנו בוקע ועולה: לתפילה יש מבנה, חז"ל קבעו לה צורה. חשוב לומר קרבנות, חשוב להקפיד לאומרם בסדר הנכון. תחילה

המעשה, וכולם יצאו מגדרם מהתפעלות מענוונותו היתירה של מרן הגרש"ז צוק"ל".

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא-הרב בנימין גולד']

אחד מחשובי הרבנים פנה פעם לגאון רבי אברהם גניחובסקי זצ"ל ואמר לו את המשפט הבא: "מקובלני מגדולי ישראל שכבר לפני שלושים שנים שרתה עליכם רוח הקודש!". הלה לא הספיק לסיים את המשפט ורבי אברהם, תוך כדי דיבור, שלף את נעלו מעל רגלו ואמר: "הנעל הזו שווה יותר ממני!" והוסיף: "מכיוון שנגעתי בנעליים מוכרח אני ליטול את ידיי", ויצא ליטול ידיו ושוב לא חזר למקומו הראשון, כדי שלא ימשיך לדבר אתו בעניין...

[מתוך 'פניני עין חמד']

סיפר הגאון רבי דוד פיינשטיין זצ"ל על אביו מרן הגאון רבי משה פיינשטיין בעל ה'אגרות משה' זצ"ל: "אבא, בעת ששהה ברוסיה, כיהן ברבנות לאחר נישואיו בעיירת ליובאן. בני הקהילה ידועים היו באהבת התורה ובהוקרת תלמידי חכמים. מנהג קבוע היה בעירם - מידי יום ביומו בשעות הבוקר המוקדמות, היה מופיע 'שמש' בית הכנסת בבית הרב, ומלווהו ביראת כבוד לתפילה.

ביום ראשון קם אבא בזריזות כמנהגו, נטל את ידיו, בירך 'ברכת התורה' והחל להגות בתורה. אט אט הפציע השחר ואור הבוקר החל לזרוח. לפתע נשמעו נקישות על דלת ביתו... 'שמש' בית הכנסת, יהודי בגיל שיבה, ניצב בפתח הדלת. לשאלת אבא מה רצונו? השיב ביראת הכבוד, כי תפקידו ללוות את הרב זה שנים רבות לבהיכ"ל לתפילה. אבא עמד נדהם ונבוך. הוא לא היה רגיל לדברים שכאלה, 'שמש' יבוא לקחתו? לכבוד שכזה לא ציפה כלל, קשה היה לו לשאת זאת. כה עניו וקטן היה בעיני עצמו, עד שלא יכול היה להבין לשם מה מכבדים אותו כל כך. אך כאשר כבר הגיע ה'שמש', קם מיד ממושביו ובלית ברירה נלווה אליו. בדרך הרהר לעצמו והתלבט, שאינו יכול להסכים שיהודי מבוגר, יבוא מידי בוקר ללוות אדם צעיר כמותו. אך מצד שני - הרי אסור לו לבטל מנהג זה, שכן בכך מבטאים בני העיירה את אהבתם לתורה, ואסור להמעיט את כבוד התורה בעיניהם. לכן גמלה החלטה בלבו, שמהיום והלאה יקום הוא וימתין ליד ביתו של ה'שמש'... במקום שיבוא הוא אליו, יקדים הוא וייתייב ליד פתחו של ה'שמש' ויצעדו יחדיו לבהיכ"ל. משפתח ה'שמש' את דלת ביתו, לא האמין למראה עיניו, אבא בכבודו ובעצמו עומד וממתין לו בשער הבית. ה'שמש' שאל את אבא בתדהמה האם קרה משהו? הרגיעו אבא וטפח בחיבה על שכמו וביקש לצאת לדרך. וכך מידי יום ביומו השכים ומיהר תחילה אל בית ה'שמש', כשהוא חושש בלבו שמא יקדימו השמש ויבוא לביתו... כל בוקר צעדו יחדיו אבא וה'שמש'. לכולם נדמה היה כי ה'שמש' מלווה את הרב, אך לאמיתו של דבר ליווה הרב את ה'שמש'...

[מתוך 'נועם שיח'-המודיע]

והתפללתי לה' שעל אף כל זאת, אזכה להתקרב ולזכות לראות מקרוב את פני קדשו של הכהן הגדול. והנה שמע ה' תפילתי, ובכל הדוחק העצום, פתאום מצאתי עצמי ממש קרוב מאד לצדיק ה'חפץ חיים'. ניצלתי את השעה הגדולה, וצעקתי: 'רבי בבקשה תברכני!'. בחסדי ה', צעקתי הגיעה לאוזנו של ה'חפץ חיים', הוא נתן בי את עיניו הקדושות ואמר: 'ולמה שאתה לא תברכני?'. לרגע נאלמתי דומיה מגודל המעמד והשעה, אבל מיד השבתי: 'הרבי הוא כהן, ואני ישראל!'. בת שחוק נראתה על פניו של הכהן הגדול, וזכיתי לברכתו".

* * *

מרן הגראי"ל שטיינמן זצ"ל סיפר, ששמע שאחד שאל את מרן ה'חזון איש' זצ"ל, אם הוא יודע שהוא גדול הדור?. והשיב החזון"א שכן, וחזר הלה ושאלו: "אם כן איך שייכת אצן מרן מידת הענווה?". והשיב לו החזון"א: "אם לאחרים היו כוחות כמו שלי, היו יכולים להיות יותר גדולים...". אמר מרן הגראי"ל על הסיפור הזה, שהוא לא היה מסוגל להאמין שההוא העז פניו לשאול כן את החזון"א, אז שלח את בנו לרב הנ"ל לשאלו האם המעשה היה נכון, ואישר שאכן כן.

* * *

סיפר הגאון ר' יגאל רוזן שליט"א ראש ישיבת 'אור ישראל': שנה אחת ביום הראשון של 'זמן אלול', עמדו אב ובנו בפתח הישיבה ובקשו לדבר איתי. כששאלתי לחפצם, אמר לי האב, שהוא רוצה להכניס את בנו לישיבה. כשניסיתי להסביר לו, שעכשיו לא מקבלים בחורים חדשים וזה נעשה כבר בזמן קיץ במבחני הקבלה, הציג האב את עצמו כרופא השיניים של מרן הגרש"ז אויערבך צוק"ל, והוסיף: "רבי שלמה זלמן ביקש לומר, שזו בקשה שלו להכניס את הבן לישיבה". התברר כי הבן למד במוסד תיכוני, ונפשו חשקה ללמוד תורה בישיבה קדושה, והאב שלא התלהב מהרעיון ניסה להניאו, אך ללא הצלחה, ופנה, כבכל דבר, למרן הגרש"ז אויערבך שאמר לו מיד לעשות כבקשת בנו, ואף המליץ להכניסו לישיבת 'אור ישראל' לפי כישרונותיו ורמתו. אמנם הגרש"ז ידע שעכשיו להכניס בחור לישיבה זה דבר קשה וייתקל בקשיים, אבל הבין שאם הצעד לא ייעשה עכשיו - הרי שיתכן מאד שהבחור יחזור בו ועולם התורה יפסיד בן עליה. האב לא הרפה, ומיד אמר לי: "הגרש"ז ביקש להוסיף, שאם הרב לא מאמין שהוא שלח וביקש אישית, אז הנה הוא מוסר את הטלפון החסוי שלו, ומבקש שהרב יתקשר אליו". והוסיף, "שכמו כן, רבי שלמה זלמן ביקש לציין, שאם אינך מכירו ואינך יודע מי הוא, שאזכיר לך שהוא בא לנחם בשבעה כשישבת על אבך ז"ל...!".

הוסיף הגר"י רוזן ואמר: "הייתי מופתע! כל העולם היהודי ידע והכיר בגדלותו העצומה של עמוד ההוראה ר' שלמה זלמן, והנה יש לו צד פשוט שיתכן ואני לא זוכר ומכיר מי הוא?!... בימי השבעה על הגרש"ז סיפרתי לבניו את